

Katarzyna Czarnecka, Z. Nowakowski

Oblin, st. 5, gm. Maciejowice, woj.
siedleckie, AZP 68-71/-

Informator Archeologiczny : badania 27, 60-61

1993

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

kurhanowych (groby 10–14). Wszystkie groby badane w tym sezonie mieszczą się w horyzoncie faz B₂/C₁–C_{1a}.

Istotnym odkryciem jest zlokalizowanie kurhanu rozkopanego w 1891 r. W trakcie powtórnych badań kurhanu 56 natrafiono na część ostrogi i ułamek naczynia, pozostawione przez kopiających ponad 100 lat temu. Kurhan usypany został na pozostałościach stosu ciałopalnego i usytuowanym obok grobie jamowym. Podobny charakter miał kurhan 50. Natomiast w przypadku kurhanu 51 po raz pierwszy pod nasypem natrafiono na resztki stosu ciałopalnego zlokalizowanego na grobie szkieletowym. Pod nasypem kurhanu nie było pochówki ciałopalnego.

Groby szkieletowe w kurhanach 51, 64 i 67 wyrobowano już w starożytności. Naruszono również pochówek w grobie 10, lecz we wkopie pozostawiono stosunkowo bogate wyposażenie, m.in. kolbę paciorków szklanych i bursztynowych ze srebrną klamerką esowatą i spodnią częścią srebrnego wisiora kapsułkowatego oraz zapinki z brązu zdobione złotą folią, zbliżone do typów A V 132 i 137. Kolbę z dużych paciorków szklanych odkryto również w grobie w kurhanie 66, obok m.in. zapinek A V 127 i srebrnej A VII 211. W przypadku kilku grobów szkieletowych zwraca uwagę obecność, zarówno nad, jak i pod zabytkami metalowymi, szczątków drewna, które mogą być pozostałościami trumien; zupełnie brak ich śladów w pozostałych częściach jam grobowych.

Pod warstwą humusu pierwotnego kurhanów 47 i 56 odkryto kolejne obiekty kultury lużyckiej z młodszej epoki brązu.

W 1835 r. w Nowym Łowiczu odkryto skarb ozdób z III okresu epoki brązu. W wyniku analizy danych archiwalnych zlokalizowano miejsce odkrycia tego skarbu i stanowisko oznaczono nr 3.

Po raz pierwszy zweryfikowano dane archiwalne dotyczące domniemanego grodziska w Nowym Łowiczu (st. 1). Grodzisko usytuowane jest na wyspie otoczonej obecnie mokradłami, w dolinie Drawy. Majdan średnicy ok. 35 m z trzech stron otacza fosa i pierwszy wał, od południa dodatkowo jeszcze 2 wały. Bardzo dobrze zachowane grodzisko wstępnie datować można na okres wczesnośredniowieczny.

Miejscowość Nowy Łowicz nie istnieje, jest to obecnie teren poligonu wojskowego. Stanowiska 1, 2 i 3 administracyjnie należą do wsi Borowo, gm. Kalisz Pomorski, woj. koszalińskie.

Materiały znajdują się w Muzeum Okręgowym w Koszalinie.

Badania będą kontynuowane.

Oblin, st. 5
gm. Maciejowice, woj. siedleckie
AZP 68–71/—

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła dr Katarzyna Czarnecka przy współudziale mgr. Z. Nowakowskiego. Finansowane przez Wydział Spraw Społecznych Urzędu Wojewódzkiego w Siedlcach i Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie. Osmy sezon badań. Cmentarzysko kultury przeworskiej z młodszeo okresu przedrzymskiego i okresu wpływów rzymskich.

Przekopano 650 m², odkrywając 26 grobów ciałopalnych, w tym 13 popielnicowych i tyle samo jamowych. W grobie 260 pojawiły się dwie popielnice, a w grobie 277 funkcję popielnicy pełnił kubek.

Udało się uchwylić północny skraj cmentarzyska. Tegoroczne badania potwierdziły dotychczasową wiedzę o cmentarzysku. Chronologia obiektu zamyka się w ramach od fazy A₂ do końca fazy B₂. Z fazy A₂ pochodzą 3 zapinki odmiany H (groby 261, 274), zapinka odmiany D/E (grób 273), nieznanne dotąd z cmentarzyska w Oblinie, oraz zapinka odmiany

J (grób 278) znaleziona razem ze sprzączką z przedłużonym kołcem. Na fazę A₃ datować można miecz żelazny w pochwie zdobionej prostym ażurem (grób 282).

Z fazy B₁ pochodzą dwie zapinki brązowe z płytką oporową (grób 258 i luźno) — oba egzemplarze uszkodzone i nadtopione, co uniemożliwia dokładniejsze określenie, brązowa zapinka trąbkowata odmiany 1 wg T. Liány (grób 264) oraz imacz żelazny typu J6, znaleziony luźno. Z fazy B₂ pochodzą 2 umba typu 7a (grób 267, 270b) i wisiołek kapsułkowany silnie skorodowany (grób 260).

Dość licznie wystąpiły też groty, przęśliki, noże i szydła. Do najciekawszych znalezisk należy zapinka żelazna (grób 275) o taśmowatym kablaku i dolnej cięciwie, będąca zapewne importem prowincjonalnorzymskim.

Materiały złożono w Państwowym Muzeum Archeologicznym w Warszawie.

Odry, st. 1
gm. Czernik, woj. bydgoskie
AZP 21-38/1

Uniwersytet Łódzki Katedra Archeologii

Badania prowadził dr Tadeusz Grabarczyk. Finansowane przez Uniwersytet Łódzki i Państwową Służbę Ochrony Zabytków w Bydgoszczy. Dwudziesty piąty sezon badań. Cmentarzysko płaskie i kurhanowe kultury wielbarskiej.

Badaniami objęto obszar o powierzchni 167 m². Poszukiwano śladów pochówków w północnej części cmentarzyska, między kurhanami nr 26 i 27 — bez rezultatów. Natomiast w południowej części nekropoli odkryto 2 groby (nr 553 i 554), z których jeden zasługuje na uwagę. Zawierał on 3 zapinki oczkowe, dwie bransolety sztabkowe, klamerkę esowatą i wiele elementów pasa wykonanych z brązu. Wyposażenie pozwala datować ten zespół na stadium B_{2a}.

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego, dokumentacja w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego oraz w Państwowej Służbie Ochrony Zabytków w Bydgoszczy.

Prace będą kontynuowane.

Paprotki Kolonia, st. 1
gm. Miłki, woj. suwalskie
AZP 21-73/2

Muzeum Okręgowe w Suwałkach
Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadzili mgr mgr Anna Bitner-Wróblewska (autorka sprawozdania), Małgorzata Karczewska i Maciej Karczewski, przy współpracy mgr mgr. Jerzego Brzozowskiego, Grażyny Iwanowskiej i Jerzego Siemaszki. Finansowane przez Konserwatora Zabytków Archeologicznych w Suwałkach. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko kultury bogaczewskiej (młodszy okres przedrzymski, okres wpływów rzymskich, wczesny okres wędrowek ludów) i grupy olsztyńskiej (późny okres wędrowek ludów).

Przebadano ok. 75 m², odkrywając 63 groby ciałopalne oraz 2 obiekty o niejasnym charakterze. Odsłonięto pozostałości okopów z czasów I wojny światowej, które zniszczyły część grobów. Badania koncentrowały się w obrębie jednego dużego skupiska grobów, którego uchwycono dotąd jedynie południowo-zachodni skraj. Pochówki były często wkopane jedne w drugie. Ponadto założono wykopy na wschód od tego skupiska, po drugiej stronie ruin zabudowań gospodarczych. Nie stwierdzono tam kontynuacji cmentarzyska.